

Liturgisk lyrikk

■ Anmeldt av Kjell-Richard
Landaasen

kultur@vl.no

22 310 310

Lyrikeren Anne
Samuelsen skriver
innovervendt,
meditativ, liturgisk
lyrikk med katolsk,
urkirkelig tilsnitt.

Allerede på omslaget møter vi motstand. «Bevegelsen innover skimter et fellesskap av håp der kjærligheten kan få en historie av handling,» står det. Hva i all verden betyr det? Slike setninger må tenkes over, mediteres

BOK DIKT

Anne Samuelsen
Øyeblikk av åpen
Efrem forlag

Samuelsen skriver sterkt om en
sterk, åndelig lengsel

over, slik som diktene. Diktene krever tid. Men de fortjener det også; lar du ordene synke vil de åpne seg langsomt. Kanskje ikke etter andre, tredje eller femte lesning, men det er noe der, stadig vekk, i glimt, anelser.

Kunne jeg / slippe / små plask /
i din brønn // som blikket / kunne
følge / mot dypet

Minimalistisk. Samuelsen skriver om en sterk åndelig lengsel. Gunnar Wærness og Steinar Opstad gjør det intenst, men sublimt, Knut Ødegaard og Arnold Eidslott er sterke og mer eksplisitte, Rita Aasen tar det helt ut. Stilmessig havner Samuelsen mellom Eidslott og Aasen et sted.

Ofte naglene / som / nå blir bro mellom // øyeblikk / og evighet

Med ett og to ord per linje og fem til ti linjer per dikt er de rimelig minimalistiske. Desto mer plass til refleksjonen, og desto større fallhøyde. Lange dikt kan avsløres som platte, korte dikt som tomme. Det skal godt gjøres å fylle ti ord med mening, men haiku gjør det. Og Samuelsen.

Anne Samuelsen skriver om en sterk åndelig lengsel.

Bønnen / følger overtoner // jeg forblir / jord og leire / hviskende

Smertefullt lengtende. Det mest nærliggende å sammenligne dette med, er mystikerne. De snakker om det samme og i samme språk. Mystikk lar seg best uttrykke i lyrikk. Johannes av Korsets *Åndelig sang* er et kjent nok eksempel. På sitt beste overskrider poesien

vårt opprinnelige vokabular og forklarer for sjelen det tanken ikke klarer å gripe.

Enkle scener, ofte hentet fra en urkristen eller klosterliggende atmosfære, bærer store følelser, erkjennelser og dyp. Livet som finnes i døden, den «... død / som strålte i / glansen fra mine øyne», er et spesielt spennende tema. Her har Samuelsen gått rett i mystikkens kjerne. Selve «øyeblikk av åpen» er glimtet av gudserkjennelse, det altfor korte øyeblikket da du plutselig forstår, plutselig ser eller sanser. Mystikerne skrev om dette som en plagens velsignelse, en forsmak på hva man ikke ville få før døden og Jesu søte forening.

Mitt liv / blir til / jord // tungt / suger hun til / seg / vilje

Gjennomført. Men lett er det altså ikke. Skulle man ønsket seg mer tilgjengelige bilder? Eller skal man ta tekstene nettopp som meditasjoner, og legge liv i dem selv? Det er et vanskelig spørsmål fordi diktene veksler mellom å være allmenngyldig sjelegranskende og i overkant introverte. Det er rett og slett så

«På sitt beste overskrider poesien vårt opprinnelige vokabular»

få ord noen ganger at de sier «oss andre» enten ingen ting eller alt.

Kanskje hadde diktene tjent på en sterkere forankring i en eller annen objektivitet, noe mer konkret. Men for all del, det er gjennomført, og i bunn og grunn er jeg glad for at Efrem satser på noe så tungt. Det tar troen, mennesket og diktekunsten på alvor. Det utfordrer meg på flere plan. Det insisterer på en større virkelighet, som det koster å trenge inn i. Og hvorfor ikke akseptere at det aller mest subjektive samtidig kan være det aller mest objektive; nemlig menneskets lengsel etter Gud?

Velger meg / motgang / da har jeg / håp